

mente, at nogen Ændring af den danske Lovgivning var fornøden, maa jeg tro, at dette er den mest loyale Fremgangsmaade, der overhovedet kan være Tale om i denne Forbindelse.

Da forleden Dag et Lovforslag, der knytter sig til det internationale Arbejde, var til Behandling her i Tinget, nemlig Lovforslaget om Beskyttelse mod Blyhvidtforgiftning, hvilket vel ikke førte til, at en Ratifikation af Konventionen herom kan ske, men Gennemførelsen af Lovforslaget skete dog paa Grundlag af det internationale Arbejde paa dette Omraade, og det var fuldkommen i dets Aand, glædede det mig at se, at da Venstre ogsaa gik imod dette Lovforslag, var der dog et Medlem af Partiet, der nægtede at stemme derimod, nemlig det ærede Medlem Hr. Moltesen. Jeg vil jo ogsaa sige, at hvis man skulde se det ærede Medlem, som er en saa fremragende Repræsentant for Danmark indenfor det internationale Arbejde, staa op og stemme imod et Lovforslag om Ratifikation af en Konvention, som er opfyldt paa Forhaand i den danske Lovgivnings Bestemmelser, vilde det være overmaade bedrøveligt overfor hele Spørgsmaalet om Danmarks Deltagelse i dette internationale Arbejde.

Socialministeren (Borghøj): Det glæder mig, at et Flertal i Udvalget indstiller, at Regeringen bemyndiges til at ratificere de to paagældende Konventioner. Det havde været endnu glædeligere, om hele Udvalget var gaaet med, men naar det ikke er Tilfældet, er der jo ikke noget at gøre derved i dette Øjeblik.

Til det ærede Medlem Hr. Rudfeld skal jeg kun sige med Hensyn til den sidste Konvention, at man skal nu aldrig være mere kongelig end Kongen selv. Naar det internationale Bureau er tilfreds, synes jeg, at det ærede Medlem ogsaa kan være det. Hans Indvending er jo ikke udsprunget af, at han vil længere frem eller saa. Hans Opposition kommer fra en helt anden Kant. Han søger nu — hvad den ærede sidste Taler oplyste — i Modsætning til sin Holdning for kun nogle faa Aar siden at undersøge sig selv og sit Parti mere og mere fra den sociale, internationale Lovgivning. Det er et Udtryk for den antisociale, anti-internationale Aand, der, som jeg omtalte ved Sagens første Behandling, blæser med en vis Styrke og i en vis Tid. Naar Mindretallet i Udvalget ikke vil gaa med til Lovforslagene, er der desværre ikke noget Haab om, at disse to Konventioners Ratifikation

kan ske i Aar. Der er i hvert Fald ingen Sandsynlighed for det. Men saa tager vi fat næste Aar, først oppe i Landstinget og ser, hvordan det gaar der, og saadan bliver vi ved — som Statsministeren og Socialdemokratiets Ordfører sagde i Gaar —, saadan bliver vi ved. Selv om Lovforslagene ikke gennemføres i Aar, er de ikke Vrag-gods, som ligger paa Strandbredden. Nej, det er lyslevende Forslag i Forbindelse med en stor international Bevægelse, Punkter af vort Program, som vi gennemfører, hvor der er Mulighed derfor. Vi søger at virkeliggøre dem i den Udstrækning og det Tempo, som Omstændighederne tillader, og Resten, der ikke bliver gennemført, arbejder vi videre paa, indtil vi har tilstrækkelig Magt baade i dette og det andet Ting til at gennemføre dem. Den er saa uendelig simpel den nuværende Regerings Politik paa dette som paa alle andre Omraader, saa lige til, at det kan siges med to Ord. Det er vel derfor, vore Modstandere behøver saa mange Taler og Artikler for at forplumre det. Socialdemokratiets Politik er saa uendelig lige til. Jeg glæder mig over, at et Flertal i dette Ting indstiller Lovforslagene om Ratifikation af disse Konventioner til Vedtagelse; saa er vi kommet saa langt, saa kommer vi nok ogsaa det næste Skridt, lidt før eller lidt senere, jeg haaber, saa hurtigt som muligt.

Rudfeld: Som jeg før fremhævede, har disse Konventioner ikke nogen som helst praktisk Interesse for dette Land. Vort Forhold overfor dem er forskelligt fra Forholdet overfor andre Konventioner, f. Eks. den, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard nævnte om Landarbejdernes Ulykkesforsikring. Det kunde have praktisk Betydning at tiltræde den, og derfor gik vi fra Venstres Side med dertil. Men her er Forholdet det, hvad enhver maa indrømme, at det ikke har nogen praktisk Interesse for os at ratificere disse to Konventioner; det vil kun være en Hønnørsag overfor den internationale Arbejdsorganisation. Danmark bliver ikke ved en Ratifikation stillet hverken ringere eller bedre, og jeg tror heller ikke, at Danmark vil forskaffe sig særlig Hæder eller Anerkendelse ved en saadan Ratifikation. Derfor mener vi fra vor Side, at naar det viser sig, hvad jeg har dokumenteret, at for den første Konventions Vedkommende er Formuleringen fuldkommen forskellig fra den i vor Grundlov indeholdte, og at det vil være uden Betydning, at der er en anden Formulering paa dette Punkt end den, der indeholdes i Grundloven, er det ikke rigtigt